

λειάν τε καὶ ῥαθυμίαν καὶ ἀπειθείαν ἐμβάλλει, ὁ δὲ φόβος προσεκτικωτέρως τε καὶ εὐπειθεστέρως καὶ βεβηκτοτέρως ποιεῖ. Τεκμήραιο δ' ἂν τὸτο καὶ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ναυσίν. ὅταν μὲν γὰρ δήπερ μηδὲν φοβῶνται, μεστοί εἰσιν ἀταξίας· ἔστ' ἂν δὲ ἢ χειμῶνα ἢ πολεμίως δείσωσιν, ἔ μόνον τὰ κελευόμενα πάντα ποιῶσιν, ἀλλὰ καὶ σιγῶσι καταδοκῶντες τὰ προσταχθησόμενα, ὥσπερ χορευταί. ¶ Ἀλλὰ μὴν, ἔφη ὁ Περικλῆς, εἴγε νῦν μάλιστα πείθοιντο, ὥρα ἂν εἴη λέγειν, πῶς ἂν αὐτὸς προτρέψαιμεθα πάλιν ἀνερεθισθῆναι * τῆς ἀρχαίας ἀρετῆς τε καὶ εὐκλείας καὶ εὐδαιμονίας. ¶ Οὐκᾶν, ἔφη ὁ Σωκράτης, εἰ μὲν ἐβελόμεθα χρημάτων αὐτῶν, ὧν οἱ ἄλλοι εἶχον, ἀντιποιεῖσθαι, ἀποδεικνύντες αὐτοῖς ταῦτα

§. 6. τεκμήραιο δ' ἂν] Iunt. τεκμήριον δ' ἂν καὶ. ἔστ' ἂν] Sic recte edd. vett. pro Steph. ὅταν. vid. ad Cyrop. III, 3, 53.

πολεμίως] Conieceram ante πολεμίως pro vulgato πολέμους. Nam bella quomodo timeant nautae? Ecce sic MS. I. Itaque nunc recepi. Ern. Sic iam correxit Brodaeus, et ob auctoritatem MSti idem probat Ruhnkenius, qui olim coniecerat σκοπέλους. Similem locum laudat idem ex Polyb. VI, 42: ὅταν μὲν ἢ διὰ πολεμίω φόνον, ἢ διὰ περίστασιν χειμῶνος, ὄρμη παρὰ τῆ τοῖς ἐμβάταις, συμφρονεῖν καὶ προσέχειν τὸν νῦν τῶ κυβερνήτη, γίνεται τὸ δέον etc. et ex Dio. Chryf. Or. XXXI, p. 360, B, ubi est imitatio Xenophontis. Cf. Cyrop. III, I, 23. Villoison ad Long. p. 122.

καταδοκῶντες] Iunt. παραδοκῶντες, minus eleganter. Tourp. Emend. II p. 69 ed. Lips. legendum censebat διακαραδ.

ὥσπερ χορευταί] Gesnerus in Chrest. sic: Qui in theatris saltant chori, eos praesertim intentos esse oportet ad nutum et motum omnem praecentoris vel praesul-

toris, idem facere oportet milites, nautas etc.

§. 7. ἀνερεθισθῆναι] Si vera est lectio, intell. ὑπὸ, cuius praep. ellipsis satis nota est. Exempla habet Lamb. Rosius. Non ergo opus, ὑπὸ textui inferere, ut nonnullis [Leonclauio et Valkenariorum Z.] placuit. Reiskius corrigit ἀνερεθισάντες μνησθῆναι τ. α. etc. Sed ita oriri videtur tautologia, quod προτρέψασθαι et ἀνερεθισθῆναι nihil differunt. in MS. I fuit ἀνερατισθῆναι· ἐρατίζειν, amare, appetere est ap. Homer. v. c. II. λ', 550, cum gen. nec Xenophon abhorret a verbis poetis: sed esse deberet, ut opinor, ἀνερατίσαι, Ern. Haud dubie Xenophon scripsit ἀνερατισθῆναι, vicissim appetere, quae lectio nil difficultatis habet, et ad lectionem MSti proxime accedit. Ne quis vero putet, ita πάλιν esse superuacuum. Nam ἀντὶ opponitur praesenti statui Atheniensium, sed πάλιν refertur ad statum pristinum. Z. Vix dubito veram lectionem esse ἀνερατισθῆναι, postquam in Andocide legi p. 63 ὑστέρω πάλιν χρόνῳ τῆς γράδος ἀνηράσθη καὶ κομίζεται αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν, i. e. iterum amavit.